Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

13. decembra 2016*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi zoper določene osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani — Uredba (ES) št. 881/2002 — Zamrznitev sredstev in gospodarskih virov osebi, uvrščeni na seznam, ki ga je sestavil organ Združenih narodov — Vključitev imena te osebe na seznam iz Priloge I k Uredbi št. 881/2002 — Ničnostna tožba — Razumni rok — Obveznost preveriti in upravičiti utemeljenost navedenih razlogov — Sodni nadzor“

V zadevi T-248/13,

Mohammed Al-Ghabra, stanujoč v Londonu (Združeno kraljestvo), ki ga zastopata E. Grieves, barrister, in J. Carey, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki so jo najprej zastopali M. Konstantinidis, T. Scharf in F. Erlbacher, nato M. Konstantinidis in F. Erlbacher, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki so ga najprej zastopali S. Behzadi-Spencer in V. Kaye, nato V. Kaye, potem S. Brandon in nazadnje C. Crane, agenti, skupaj s T. Eickejem, QC,

in

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata J.-P. Hix in E. Finnegan, agenta,

intervenienta,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, Uredbe Komisije (ES) št. 14/2007 z dne 10. januarja 2007 o štiriinsedemdeseti spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 (UL 2007, L 6, str. 6) v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, in drugič, Sklepa Komisije Ares (2013) 188023 z dne 6. marca 2013, s katerim se potrjuje ohranitev imena tožeče stranke na seznamu oseb in subjektov, za katere se uporabljajo določbe Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in

* Jezik postopka: angleščina.

o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 o prepovedi izvoza nekaterega blaga in storitev v Afganistan, o poostritvi prepovedi poletov in podaljšanju zamrznitve sredstev in drugih finančnih virov talibanov iz Afganistana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 294),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, E. Bieliūnas in I. S. Forrester (poročevalec), sodniki,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. februarja 2016

izreka naslednjo

Sodbo [1]

Dejansko stanje

1 Ime tožeče stranke, Mohammed Al-Ghabra, je bilo 12. decembra 2006 na predlog Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska kot ime osebe, povezane z organizacijo Al-Kaida, dodano na seznam, ki ga je izdelal Odbor za sankcije, ustanovljen z Resolucijo Varnostnega sveta Združenih narodov 1267 (1999) z dne 15. oktobra 1999 o razmerah v Afganistanu (v nadaljevanju: Odbor za sankcije oziroma seznam Odbora za sankcije).

2 Z Uredbo Komisije (ES) št. 14/2007 z dne 10. januarja 2007 o štiriinsedemdeseti spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 (UL 2007, L 6, str. 6, v nadaljevanju: izpodbijana uredba) je bilo ime M. Al-Ghabre tako dodano na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva in druge gospodarske vire je treba zamrzniti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 z dne 27. maja 2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 o prepovedi izvoza nekaterega blaga in storitev v Afganistan, o poostritvi prepovedi poletov in podaljšanju zamrznitve sredstev in drugih finančnih virov talibanov iz Afganistana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 294) (v nadaljevanju: sporni seznam).

3 Ministrstvo za zunanje zadeve in zadeve Commonwealtha Združenega kraljestva (United Kingdom Foreign and Commonwealth Office, v nadaljevanju: FCO) je tožečo stranko z dopisom z dne 12. junija 2007 obvestilo, da je Združeno Kraljestvo predlagalo, naj se njeno ime vpiše na seznam Odbora za sankcije. FCO je tožeči stranki predložilo tudi „kopijo dela povzetka razlogov, ki jih je mogoče razkriti“, na katerih temelji ta predlog, pri čemer je dodalo, da bi bilo „iz razlogov nacionalne varnosti in ob upoštevanju občutljivosti informacij razkritje celotnega povzetka [razlogov] v nasprotju s splošnim interesom“.

4 Tožeča stranka je 13. februarja 2009 na Komisijo Evropskih skupnosti naslovila dopis, v katerem je zahtevala revizijo vpisa njenega imena na sporni seznam in izpodbijala zakonitost tega vpisa z vidika sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija (C-402/05 P in C-415/05 P, v nadaljevanju: sodba Kadi I, EU:C:2008:461).

1 — Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

5 Komisija je z dopisom z dne 8. maja 2009 tožečo stranko obvestila, da ne razpolaga z obrazložitvenim memorandumom, na podlagi katerega je bil opravljen vpis njenega imena na seznam Odbora za sankcije (v nadaljevanju: obrazložitveni memorandum), in dodala, da ji ga bo posredovala, takoj ko ga prejme od tega odbora.

6 Komisija je z dopisom z dne 10. maja 2010 tožeči stranki posredovala obrazložitveni memorandum, kot ji ga je posredoval Odbor za sankcije, v katerem je navedeno:

„Mohammed Al-Ghabra […] je bil na podlagi odstavkov 1 in 2 Resolucije 1617 (2005) [Varnostnega sveta Združenih narodov] 12. decembra 2006 [na seznam Odbora za sankcije] vpisan kot sodelavec Al-Kaide, Osame bin Ladna ali Talibanov zaradi ‚sodelovanja pri financiranju, organiziranju, spodbujanju, pripravi ali izvršitvi aktov ali dejavnosti, ki so bile storjene od, skupaj z, v imenu ali v podporo Al-Kaidi in organizaciji Harakat ul-Mudžahidin (HuM), v njihovem imenu, za njihov račun ali za njihovo podporo‘ in zaradi njegovih dejanj ‚rekrutiranja za njihov račun‘.

Dodatne informacije

Mohammed Al-Ghabra je vzdrževal redne stike s člani vodstva Al-Kaide. M. Al-Ghabra se je leta 2002 srečal z vodjo operacij Al-Kaide, Farajem Al-Libijem.

M. Al-Ghabra je imel osrednjo vlogo pri radikalizaciji mladih muslimanov v Združenem kraljestvu, z neposrednimi stiki in z razširjanjem ekstremističnih vsebin. Potem ko je te osebe radikaliziral, jih je pridobil za namene Al-Kaide in je pogosto spodbujal njihove selitve ter je zahvaljujoč široki mreži svojih stikov omogočal njihove prihode v taborišča Al-Kaide za urjenje. Nekatere od teh oseb so potem iz Združenega kraljestva načrtovale teroristične napade v tujini.

M. Al-Ghabra je podporo v opremi in logistično podporo zagotavljal Al-Kaidi in drugim organizacijam, med katerimi nekatere prav tako logistično podpirajo Al-Kaido. Organiziral je potovanja v Pakistan, da bi rekrutom omogočil srečanja z vodilnimi člani Al-Kaide in udeležbo na posebnih urjenjih teroristov. Več od teh oseb se je vrnilo v Združeno kraljestvo, kjer so prikrito delovali za račun Al-Kaide. Poleg tega je M. Al-Ghabra osebam, vpletenim v teroristične dejavnosti v Združenem kraljestvu in drugod, nudil neposredno pomoč, tako da jim je zagotavljal finančno in logistično podporo ter podporo v opremi. Omogočal je tudi potovanja oseb iz Združenega kraljestva v Irak, da bi se lahko tam borile in podpirale druge borce.

M. Al-Ghabra je vzdrževal tesne stike z organizacijo Harakat ul-Mudžahidin/HuM […] in je urjenje za terorista opravil v enem od taborišč HuM. Organizacija HuM je M. Al-Ghabra poslala nazaj v Združeno kraljestvo, da bi tam za njen račun zbiral sredstva.

[…]“

7 Tožeča stranka je svoje stališče v odgovor Komisiji navedla v dopisu z dne 8. julija 2010 in ugovarjala trditvam, ki so bile v zvezi z njo navedene v obrazložitvenem memorandumu, ter zahtevala predložitev dokazov, s katerimi so te trditve podprte.

8 Komisija je z dopisom z dne 10. septembra 2010 potrdila prejem omenjenega dopisa in tožeči stranki sporočila, da bo opravila revizijo vpisa njenega imena na sporni seznam. Poleg tega jo je seznanila s tem, da ima na podlagi Resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov 1904 (2009) možnost, da na posrednika Združenih narodov naslovi predlog za izbris iz seznama Odbora za sankcije.

9 Komisija je z dopisom z dne 18. januarja 2011 Odboru za sankcije posredovala stališča tožeče stranke z dne 8. julija 2010 in od tega odbora zahtevala dodatne informacije v zvezi z razlogi za vpis imena tožeče stranke na seznam tega odbora.

10 Tožeča stranka je z dopisom z dne 22. marca 2011 Komisijo ponovno opozorila na svoj položaj.

11 Komisija je z dopisom z dne 3. maja 2011 tožečo stranko obvestila, da je začela s preverjanjem vpisa njenega imena na sporni seznam, in jo opozorila, da bo ta revizija najverjetneje trajala še več mesecev, glede na to, da še vedno čaka odgovor na svoje zahteve za pojasnila. V istem dopisu je Komisija tožeči stranki ponovno predlagala, naj predlog za izbris naslovi na posrednika Združenih narodov.

12 Tožeča stranka je Komisiji odgovorila z dopisom z dne 28. junija 2011, v katerem je navedla, da zamuda pri preučitvi zadeve in sprejemanju končne odločbe glede na poseg v njeno zasebno življenje ni sprejemljiva. Poleg tega je zahtevala, da se ta zamuda pojasni.

13 Odbor za sankcije je z dopisom z dne 26. avgusta 2011 Komisiji posredoval dodatne informacije v zvezi z razlogi za vpis imena tožeče stranke na seznam tega odbora.

14 Komisija je z dopisom z dne 19. oktobra 2011 tožeči stranki sporočila, da revizija vpisa njenega imena na sporni seznam še vedno poteka. Poleg tega jo je obvestila, da ji je Odbor za sankcije nedavno predložil dodatne, „podrobnejše“ informacije v povezavi z obrazložitvenim memorandumom (v nadaljevanju: prva dodatna obrazložitev), in sicer te:

„Mohammed Al-Ghabra je pomemben skrajnež, ki ima središče delovanja v Združenem kraljestvu in je povezan z velikim številom skrajnežev. M. Al-Ghabra že dolgo vzdržuje redne stike z vodilnimi člani Al-Kaide v Pakistanu. Leta 2002 se je srečal z vodjo operacij Al-Kaide, Farajem Al-Libijem, visokim poveljnikom Al-Kaide, ki so ga pakistanski organi aretirali leta 2005 in je trenutno zaprt v Združenih državah. M. Al-Ghabra je en teden preživel doma pri F. Al-Libiju. M. Al-Ghabra je bil v rednih stikih s številnimi skrajneži, nastanjenimi v Združenem kraljestvu, in je z distribucijo ekstremističnih vsebin prispeval k radikalizaciji posameznikov iz Združenega kraljestva.

M. Al-Ghabra vzdrževal tesne stike s Kašmirsko oboroženo skupino Harakat Ul Mudžahidin (HuM). Menimo, da je M. Al-Ghabra džihadistično urjenje opravil leta 2002, v taborišču za urjenje organizacije HuM v kraju Aza v Kašmirju. Med bivanjem v tem taborišču se je M. Al-Ghabra naučil ravnati z jurišno puško AK-47 in pištolami. Prav tako menimo, da se je imel namen boriti v Kašmirju, vendar mu je HuM, ki je potrebovala osebe, ki bi se vrnile v Združeno kraljestvo, da bi tam zbirale sredstva, to preprečila. M. Al-Ghabra je v času bivanja v Pakistanu spoznal tudi Haroona Rashida Aswata, ki je bil kasneje aretiran in izgnan v Združeno kraljestvo, kjer je opravljal dejavnosti, povezane s terorizmom. H. R. Aswat je trenutno zaprt v Združenem kraljestvu, kjer čaka na izročitev Združenim državam zaradi terorizma. Čeprav so njegova sredstva zamrznjena, je M. Al-Ghabra ostal v stikih s skrajneži in je nadaljeval z ekstremističnimi dejanji.

Od decembra 2009 je M. Al-Ghabra pripravljal teroristične napade proti podjetjem s sedežem v Združenem kraljestvu, vendar ni imel zadosti sredstev za njihovo uspešno izvedbo.

[…]“

15 Komisija je v istem dopisu pojasnila, da so bile te informacije tožeči stranki posredovane, da bi lahko pred sprejetjem sklepa na podlagi revizije izrazila svoje stališče, in da lahko to stori do 11. novembra 2011.

16 Tožeča stranka je Komisiji odgovorila z dopisom z dne 10. novembra 2011, v katerem je ugovarjala novim informacijam, ki so bile zoper njo navedene v prvi dodatni obrazložitvi, za katere je štela, da so v večini „podobne informacijam, ki so navedene v obrazložitvenem memorandumu“, in je zahtevala pojasnila in posredovanje dokazov, ki naj bi podpirali te informacije.

17 Odbor za sankcije je z dopisom z dne 17. maja 2012 Komisiji posredoval nove dodatne informacije v zvezi z razlogi za vpis imena tožeče stranke na seznam tega odbora.

18 Komisija je z dopisom z dne 29. maja 2012 tožeči stranki sporočila, da revizija vpisa njenega imena na sporni seznam še vedno poteka. Poleg tega jo je obvestila, da ji je Odbor za sankcije nedavno predložil nove dodatne, „podrobnejše“ informacije v povezavi z obrazložitvenim memorandumom (v nadaljevanju: druga dodatna obrazložitev), in sicer te:

„Avgusta 2006 je neka oseba, ki so ji pravosodni organi Združenega kraljestva prikrili identiteto z uporabo začetnic AY, M. Al-Ghabru izročila nekaj predmetov, med katerimi so bili videoposnetki, ki poveličujejo mučenika, z namenom, da bi jih dostavil skrajnežem Al-Kaide v Pakistanu. Te videoposnetke mučenikov so posnele osebe, ki so del omrežja skrajnežev v Združenem kraljestvu in so pripravljali več napadov zoper letala na letalskih povezavah z odhodom iz Združenega kraljestva. Temu je sledila vrsta srečanj med tema dvema posameznikoma v Južnoafriški republiki v aprilu/maju 2006, katerih namen je bil, po našem mnenju, pogovor o vprašanjih, povezanih z islamskim ekstremizmom.

AY je bil aretiran in obtožen dogovora za umor in pripravo terorističnih dejanj, vendar je bil na koncu postopka oproščen, čeprav so bili drugi člani omrežja spoznani za krive in obsojeni na zaporne kazni za vrsto kaznivih dejanj, med drugim za dogovore za umore, dogovore za bombne atentate in pripravo terorističnih dejanj.

Potem ko je bil oproščen, so bili zoper AY na podlagi sodne odredbe (*control order*) sprejeti omejevalni ukrepi in zanj še vedno veljajo protiteroristični ukrepi, ki jih je notranje ministrstvo Združenega kraljestva zanj odredilo na podlagi Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011 [zakon o ukrepih za preprečevanje in preiskovanje terorizma iz leta 2011], ker se šteje, da obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da je sodeloval pri dejavnostih, povezanih s terorizmom, in da so ti ukrepi nujni za preprečitev njegovega ponovnega sodelovanja pri teh dejavnostih.“

19 Komisija je v istem dopisu pojasnila, da so bile te informacije tožeči stranki posredovane, da bi lahko pred sprejetjem sklepa na podlagi revizije izrazila svoja stališča, in da lahko to stori do 15. junija 2012.

20 Tožeča stranka je Komisiji odgovorila z dopisoma z dne 20. junija in 10. julija 2012, pri čemer je ugovarjala novim informacijam, ki so bile zoper njo navedene v drugi dodatni obrazložitvi, ob tem pa je izpostavila zlasti njihovo pomanjkljivo dokazno vrednost. Od Komisije je poleg tega zahtevala, da glede na dolgotrajno zamudo zaključi z revizijo.

21 Komisija je s sklepom Ares (2013) 188023 z dne 6. marca 2013, ki je bil odvetnikoma tožeče stranke vročen 11. marca 2013 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) na podlagi revizije sklenila, da ime tožeče stranke ohrani na spornem seznamu.

22 Komisija je v točki 5 izpodbijanega sklepa navedla, da predstavljajo informacije, vsebovane v obrazložitvenem memorandumu ter v prvi in drugi dodatni obrazložitvi „celotno obrazložitev“ tega sklepa.

23 Poleg tega je Komisija v točki 7 izpodbijanega sklepa navedla, da „po upoštevanju stališč [tožeče stranke], posvetovanju z Odborom za sankcije in upoštevanju namena zamrznitve sredstev in gospodarskih virov iz Uredbe št. 881/2002, še vedno meni, da je vpis [imena tožeče stranke na sporni seznam] upravičen“. V zvezi s tem je pojasnila, da „[tožeča stranka] v stališču zlasti ni predložila razlogov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da trditve zoper [njo] niso resnične, in tudi ne nobene informacije, s katero bi podprla [svoje] ugovore“.

24 Komisija je v točki 9 izpodbijanega sklepa navedla še, da je v zvezi z dokaznim bremenom uporabila merilo, ki ga je opredelila Projektna skupina za finančno ukrepanje (FATF) v razlagalni opombi k posebnemu priporočilu št. III o financiranju terorizma, in sicer, da mora „vpis [imena osebe na sporni seznam] […] temeljiti na utemeljenih razlogih za sum ali verjetnost, da je oseba […] terorist ali da financira terorizem ali teroristično organizacijo“.

Postopek in predlogi strank

25 Tožeča stranka je 23. aprila 2013 zaradi vložitve te tožbe vložila prošnjo za brezplačno pravno pomoč, ki je bila vpisana pod opravilno številko T-248/13 AJ.

26 Tožeči stranki je bila s sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 10. oktobra 2013 brezplačna pravna pomoč odobrena, za njena zastopnika pa sta bila določena J. Carey in E. Grieves.

27 Tožeča stranka je 6. novembra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

28 Združenemu kraljestvu in Svetu Evropske unije je bila s sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 20. maja 2014 dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije.

29 Splošno sodišče (tretji senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika Splošnega sodišča strankam postavilo pisna vprašanja in jih pozvalo, naj na eno izmed vprašanj pisno odgovorijo pred obravnavo, na ostala vprašanja pa na obravnavi.

30 Tožeča stranka je 29. januarja 2016 vložila dodatno prošnjo za brezplačno pravno pomoč.

31 Stranki sta na obravnavi 17. februarja 2016 ustno podali navedbe in odgovorili na pisna in ustna vprašanja, ki jih je postavilo Splošno sodišče.

32 S sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 20. aprila 2016 je bilo dodatni prošnji za brezplačno pravno pomoč deloma ugodeno.

33 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— razglasi izpodbijano uredbo za nično v delu, v katerem se nanaša nanjo;

— razglasi ničnost izpodbijanega sklepa;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

34 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo v delu, v katerem se predlaga razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, zavrže kot nedopustno;

— v preostalem delu tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

35 Združeno kraljestvo Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo v delu, v katerem se predlaga razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, zavrže kot nedopustno;

— v preostalem delu tožbo zavrne kot neutemeljeno.

36 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo zavrne.

Pravo

Dopustnost

37 Komisija, ki jo podpirata Združeno kraljestvo in Svet, navaja, da je ta ničnostna tožba očitno prepozna in zato ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, v katerem se ta nanaša na tožečo stranko.

38 Tožeča stranka v zvezi s tem uveljavlja ugovor nedopustnosti.

39 Člen 263, šesti odstavek, PDEU določa, da se „[p]ostopki iz tega člena […] glede na posamezni primer sprožijo v dveh mesecih od objave akta ali njegovega uradnega obvestila tožniku, če tega ni bilo, pa od dneva, ko je zanj izvedel“.

40 V tem primeru je treba ugotoviti, da je predlog za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe očitno prepozen, in to ne glede na to, od katerega dogodka je začel teči rok za vložitev tožbe. Prvič, če je ta rok začel teči od objave izpodbijane uredbe v *Uradnem listu Evropske unije*, zadostuje navesti, da je bila ta ničnostna tožba vložena več kot šest let po tem datumu. Drugič, če je navedeni rok za vložitev tožbe začel teči od dneva, ko je bila zadevna oseba o aktu obveščena, ali, če tega ni bilo, od dneva, ko je zanj izvedela (v tem smislu glej sodbo z dne 23. aprila 2013, Gbagbo in drugi/Svet, od C-478/11 P do C-482/11 P, EU:C:2013:258, točke od 55 do 59), je treba ugotoviti, da je tožeča stranka za izpodbijano uredbo izvedela najkasneje 13. februarja 2009, ko je prek svojih odvetnikov na Komisijo naslovila zahtevo za revizijo vpisa njenega imena na sporni seznam, s katerim je tudi izpodbijala zakonitost te uredbe, prošnjo za brezplačno pravno pomoč pa je pred vložitvijo te tožbe vložila šele 23. aprila 2013.

41 Poleg tega tožeča stranka ni dokazala in tudi ne zatrjevala obstoja nepredvidenih okoliščin ali višje sile v smislu člena 45 Statuta Sodišča Evropske unije, ki bi preprečila prekluzijo zaradi poteka roka za vložitev tožbe za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

42 Vendar pa tožeča stranka trdi, da je Splošno sodišče „pristojno za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe“, ker ta *ab initio* „očitno ni zakonita“, saj tožeča stranka pred prvotnim vpisom njenega imena na sporni seznam ni bila seznanjena z nobenimi razlogi. Tožeča stranka poudarja, da morajo biti pravna sredstva pred Splošnim sodiščem učinkovita in ne zgolj navidezna in ocenjuje, da se, dokler ji Komisija ni predložila vseh razlogov, ki jih je uveljavljala zoper njo, ni mogla braniti in tudi ne vložiti ničnostne tožbe pri Splošnem sodišču.

43 V zvezi s tem je treba spomniti, da se s strogo uporabo zakonodaje Evropske unije o procesnih rokih, ki v skladu z ustaljeno sodno prakso ustreza zahtevi po pravni varnosti in potrebi po izognitvi vsakršni diskriminaciji ali vsakršnemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov, ne posega niti v pravico do učinkovitega sodnega varstva niti v pravico do izjave (glej sodbo z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točka 14 in navedena sodna praksa).

44 Poleg tega tožeči stranki ni nič preprečevalo, da še pred seznanitvijo z razlogi za vpis njenega imena na sporni seznam vloži tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, ravno iz razloga, ker do te seznanitve ni prišlo.

45 Iz navedenega izhaja, da je treba to tožbo v delu, v katerem je usmerjena zoper del izpodbijane uredbe, ki se nanaša na tožečo stranko, razglasiti za nedopustno.

Vsebinska presoja

46 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja pet tožbenih razlogov, ki se nanašajo, prvi, na kršitev načela spoštovanja razumnih rokov, drugi, na kršitev obveznosti Komisije, da sama opravi učinkovito presojo tega, ali je tožeča stranka izpolnjevala upoštevna merila za ohranitev njenega imena na spornem seznamu, tretji, na kršitev pravil v zvezi z dokaznim bremenom in izvajanjem dokazov, četrti, na nepravilnosti v obrazložitvenem memorandumu, in peti, na kršitev načela sorazmernosti.

Prvi tožbeni razlog: kršitev načela spoštovanja razumnih rokov

47 Tožeča stranka navaja, da izpodbijani sklep ni zakonit, prvič, ker z obrazložitvenim memorandumom ter prvo in drugo dodatno obrazložitvijo ni bila v celoti seznanjena v razumnem roku po sprejetju izpodbijane uredbe, in drugič, ker izpodbijani sklep ni bil sprejet v razumnem roku od prejema stališč, ki jih je poslala v odgovor na to seznanitev, s čimer je bila preprečena tudi vložitev tožbe na Splošno sodišče v takem roku. Zlasti naj bi Komisija neupravičeno zavlačevala s postopkom, saj ji je najprej posredovala prvo in nato še drugo dodatno obrazložitev, s čimer je kršila sodno prakso Sodišča, da je treba vse razloge posredovati „takoj, ko je to mogoče“.

48 Komisija ob podpori Sveta te argumente izpodbija.

49 V zvezi z delom, v katerem tožeča stranka Komisiji očita, da je z obrazložitvenim memorandumom ter prvo in drugo dodatno obrazložitvijo ni v celoti seznanila v razumnem roku po sprejetju izpodbijane uredbe, iz točk 348 in 349 sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), sicer med drugim izhaja, da mora zadevna institucija Unije, če zamrzne sredstva osebe na podlagi Uredbe št. 881/2002, zaradi spoštovanja njene pravice do obrambe, zlasti pravice do izjave in pravice do učinkovitega sodnega nadzora, zadevni osebi posredovati dokaze, uporabljene proti njej, oziroma ji odobriti pravico, da se v razumnem roku po sprejetju tega ukrepa seznani z njimi.

50 Vendar pa je bilo v tej zadevi že ugotovljeno, da tožba za razglasitev ničnosti prvotne odločitve o zamrznitvi sredstev tožeče stranke, ki izhaja iz izpodbijane uredbe, ni dopustna. Ker je edina odločitev, ki je bila pravilno predložena v preizkus Splošnemu sodišču, sklep na podlagi revizije, ki je bil sprejet ob koncu postopka, ki se je začel na podlagi zahteve za revizijo z dne 13. februarja 2009, obdobja pred tem datumom pri presoji razumnosti roka, v katerem je bil omenjeni sklep sprejet, ni mogoče upoštevati.

51 V zvezi z obdobjem po 13. februarju 2009 je treba ugotoviti, da je Komisija v tej zadevi sledila postopku, ki je bil po izreku sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), uveden ravno z namenom, da bi se vzpostavil postopek, v katerem bi se spoštovala pravica do obrambe zadevnih oseb. Ta postopek je bil pozneje, od 26. decembra 2009, kodificiran z Uredbo Sveta (EU) št. 1286/2009 z dne 22. decembra 2009 o spremembah Uredbe št. 881/2002 (UL 2009, L 346, str. 42). Za „historične vpise“ na sporni seznam, to je za tiste, ki so bili, kot vpis tožeče stranke, opravljeni pred 3. septembrom 2008, to je pred razglasitvijo navedene sodbe, je postopek določen s členom 7c Uredbe št. 881/2002, kakor je bila spremenjena.

52 Uvodoma je treba ugotoviti, da niti člen 7c Uredbe št. 881/2002 niti nobeno drugo besedilo prava Unije ne določata roka, v katerem mora pristojna institucija Unije sprejeti sklep na podlagi revizije vpisa imena osebe na sporni seznam.

53 V takem položaju iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba „razumnost“ roka, ki ga ima institucija za sprejetje zadevnega akta, kadar trajanje postopka z določbo prava Unije ni določeno, presojati na podlagi vseh okoliščin posamezne zadeve, zlasti glede na interese strank v sporu, zapletenost zadeve in ravnanje zadevnih strank (v tem smislu glej sodbo z dne 28. februarja 2013, Réexamen Arango Jaramillo in drugi/BEI, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, točka 28 in navedena sodna praksa).

54 V tej zadevi je sicer res, da je Komisija – kot navaja – tožeči stranki zaporedoma sporočala razloge za vpis njenega imena na sporni seznam takoj, ko jih je dobila od Odbora za sankcije.

55 Prav tako je res, da posebne okoliščine v tej zadevi, katerih obstoj je zatrjevala Komisija, zlasti (i) potreba po uskladitvi organov Unije z zadevnimi mednarodnimi deležniki o ukrepih, ki jih je treba sprejeti, da bi se spoštovala načela, ki jih je Sodišče razvilo v sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), (ii) potreba, da Komisija od Odbora za sankcije predhodno pridobi obrazložitveni memorandum, (iii) narava in značilne lastnosti sistema zadevnih mednarodnih sankcij v tej zadevi, (iv) posebna občutljivost dela Odbora za sankcije in (v) številne zahteve za revizijo, ki jih je morala Komisija po izreku sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), obravnavati hkrati, deloma pojasnjujejo sorazmerno dolgo trajanje postopkov revizije sklepov o vpisu imena zadevnih oseb na sporni seznam, kot so tisti, ki so potekali po izreku sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461).

56 Vendar pa v tej zadevi obdobje več kot štiri leta, ki so potekla med vložitvijo zahteve za revizijo z dne 13. februarja 2009 in sprejetjem izpodbijanega sklepa z dne 6. marca 2013, bistveno presega trajanje, ki ga je mogoče šteti za „običajno“ za dobro izvedbo takega postopka revizije, tudi ob upoštevanju vseh posebnih zgoraj navedenih okoliščin.

57 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 21. marca 2014, Yusef/Komisija (T-306/10, EU:T:2014:141, točka 102) presodilo, da „ni sprejemljivo“, da Komisija več kot štiri leta po izreku sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461) še vedno ne more izpolniti obveznosti, da skrbno in nepristransko preizkusi primer Hanija El Sayyeda Elsebaia Yusefa, po potrebi v okviru „sodelovanja v ustrezni obliki“ z Odborom za sankcije. Poleg tega je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Svet (T-564/12, EU:T:2015:599, točki 71 in 72), ki se je nanašala na nek drug sistem mednarodnih sankcij, presodilo, da obdobje petnajstih mesecev za odgovor na stališča tožeče stranke „očitno ni razumno“.

58 To presojo potrjuje dejstvo, da so postopki revizije pri drugih osebah, katerih ime je bilo vpisano na sporni seznam in so na Splošno sodišče vložile tožbo, trajali precej manj časa, čeprav so posebne okoliščine, naštete zgoraj v točki 55, obstajale tudi v njihovih primerih. Iz sodbe z dne 14. aprila 2015, Ayadi/Komisija (T-527/09 RENV, neobjavljena, EU:T:2015:205), tako izhaja, da je bil obrazložitveni memorandum, ki ga zadeva, Chafiqu Ayadiju posredovan 24. junija 2009, da je svoje stališče v zvezi z njim sporočil 23. julija 2009 in da je bila odločba o ohranitvi njegovega imena na spornem seznamu po reviziji sprejeta 13. oktobra 2009. Iz sodbe z dne 28. oktobra 2015, Al-Faqih in drugi/Komisija (T-134/11, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2015:812, točka 69), izhaja, da je bila revizija položaja zadevnih tožečih strank opravljena v manj kot šestih mesecih.

59 To v primeru tožeče stranke velja še toliko bolj, ker se razlogi za vpis njenega imena na konsolidirani seznam Odbora za sankcije, ki ji jih je 10. maja 2010 sporočila Komisija, v bistvu ujemajo z razlogi, ki so ji jih organi Združenega kraljestva kot dokaze, na katerih temelji predlog za tak vpis, ki jo je podala ta država članica, posredovali že 12. junija 2007 (glej točko 3 zgoraj).

60 Komisija in intervenienta niso navajali nobene druge posebne okoliščine, ki bi bila značilna za primer tožeče stranke in s katero bi bilo mogoče utemeljiti neobičajno dolgo trajanje postopka revizije v njenem primeru.

61 V teh okoliščinah je treba ugotoviti kršitev načela spoštovanja razumnih rokov.

62 Vendar pa je zaradi kršitve načela spoštovanja razumnih rokov razglasitev ničnosti odločbe, sprejete v upravnem postopku, upravičena le, če je bila pri tem kršena tudi pravica zadevne osebe do obrambe. Če ni dokazano, da je čezmeren potek časa vplival na zmožnost zadevnih oseb, da si zagotovijo učinkovito obrambo, kršitev načela spoštovanja razumnih rokov nima posledic za veljavnost upravnega postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Svet, T-564/12,

EU:T:2015:599, točke od 73 do 77; v tem smislu glej po analogiji tudi sodbi z dne 21. septembra 2006, JCB Service/Komisija, C-167/04 P, EU:C:2006:594, točki 72 in 73, in z dne 25. junija 2010, Imperial Chemical Industries/Komisija, T-66/01, EU:T:2010:255, točka 109 in navedena sodna praksa).

63 V tem primeru pa ni dokazano in tudi ne resno zatrjevano, da je bila zmožnost tožeče stranke, da se učinkovito brani, zaradi predolgega trajanja postopka revizije dejansko zmanjšana. V zvezi s tem tožeča stranka namreč v repliki navaja le popolnoma hipotetične razloge, pri čemer trdi, da če se ji popolna obrazložitev posreduje šele leta po upoštevnih dogodkih, težje pripravi svojo obrambo, glede na to, da se „lahko“ izkaže, da je razbremenilna dejstva nemogoče ali težje pridobiti, da se „bo“ njen spomin s časom poslabšal in da je „možno“, da ključnih prič ne bo več mogoče zagotoviti ali pa ne bodo mogle zagotoviti koristnih dokazov.

64 V zvezi z argumentom tožeče stranke, da sta bili zaradi prekoračitve razumnega roka kršeni njeni pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva, ker brez obrazložene odločbe ni mogla vložiti tožbe na Splošno sodišče, je treba, zato da bi se to trditev zavrnilo, zgolj ugotoviti, da Pogodba DEU v členu 265 določa pravno sredstvo, ki je zasnovano ravno z namenom preprečevanja krivdnih opustitev ukrepanja, v obliki tožbe zaradi nedelovanja. Tožeča stranka bi lahko tako kadar koli med 13. februarjem 2009 in 6. marcem 2013 Komisijo pozvala, naj njeno ime izbriše iz spornega seznama, in če ta več kot dva meseca – kar je rok, določen v členu 265 PDEU – ne bi ukrepala, vložila tožbo zaradi nedelovanja (v tem smislu glej sodbo z dne 21. marca 2014, Yusef/Komisija, T-306/10, EU:T:2014:141, točke 62, 63 in 68).

65 Tožeča stranka se torej ne more sklicevati na zamudo Komisije pri izpolnjevanju njenih obveznosti, da bi tako dosegla razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, kar pa ne posega v njeno pravico, da na podlagi člena 340 PDEU zahteva odškodnino za morebitno škodo, ki jo je utrpela zaradi te zamude (v tem smislu glej po analogiji sodbo z dne 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Svet, T-564/12, EU:T:2015:599, točka 77).

66 Iz navedenega izhaja, da v tej zadevi z ugotovljeno kršitvijo načela spoštovanja razumnih rokov ni mogoče utemeljiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa in da je treba zato prvi tožbeni razlog zavrniti kot brezpredmeten.

Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti Komisije, da sama opravi učinkovito presojo tega, ali je tožeča stranka izpolnjevala upoštevna merila za ohranitev njenega imena na spornem seznamu

67 Tožeča stranka navaja, da izpodbijani sklep ni zakonit, ker je Komisija kršila obveznost, da sama opravi učinkovito presojo tega, ali je tožeča stranka izpolnjevala upoštevna merila za ohranitev njenega imena na spornem seznamu. Ta pritožbeni razlog je sestavljen iz štirih delov.

– Prvi del drugega tožbenega razloga

68 Tožeča stranka, ki napotuje na točko 8 izpodbijanega sklepa, s prvim delom drugega tožbenega razloga Komisiji očita, da ni poskušala pridobiti dokazov za utemeljenost trditev, ki so bile usmerjene proti njej, niti od Odbora za sankcije niti od države imenovanja. Tako naj bi Komisija nadzor opravila povsem formalno in umetno, pri čemer je le povzela obrazložitveni memorandum, ki ji ga je poslal Odbor za sankcije, njeno domnevno upoštevanje stališč tožeče stranke pa naj bi bilo navidezno. Tožeča stranka se v tem smislu sklicuje na ugotovitve Splošnega sodišča v sodbi z dne 21. marca 2014, Yusef/Komisija (T-306/10, EU:T:2014:141, točki 103 in 104). Po njenem mnenju Komisija svojo vlogo dojema tako, da imena neke osebe ne bo nikoli izbrisala s spornega seznama, če bi s tem nasprotovala presoji Odbora za sankcije. Komisija naj bi se s tem, da preprosto prepisuje seznam tega Odbora, pri čemer zavrača kritično presojo dejstev, na katerih ta seznam temelji, in s tem, da nato odločitve prepušča Splošnemu sodišču, ki naj opravi tako kritično presojo, odrekla svoji glavni obveznosti, ki je ta, da sama presodi o utemeljenosti vpisa na sporni seznam.

69 Da bi se odgovorilo na trditve tožeče stranke, je treba upoštevati vse argumente, ki jih je Sodišče v točkah od 104 do 134 sodbe z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, v nadaljevanju: sodba Kadi II), navedlo v zvezi z obveznostmi, ki jih po eni strani imajo pristojni organi Unije, v tem primeru Komisija, v okviru postopka za vpis na sporni seznam ali za ohranitev – po reviziji – vpisa imena organizacije, osebe ali subjekta na tem seznamu, in po drugi sodišče Unije v okviru sodnega nadzora zakonitosti upravne odločbe, ki je bila sprejeta v tem postopku.

70 Iz teh argumentov izhaja, da se s spoštovanjem pravice do obrambe in pravice do učinkovitega pravnega varstva ter – tako kot v tem primeru – načela dobrega upravljanja, po eni strani zahteva, da pristojni organ Unije zadevni osebi posreduje obrazložitveni memorandum, ki ga je predložil Odbor za sankcije in na katerem temelji odločba o vpisu ali ohranitvi imena navedene osebe na spornem seznamu, da omogoči, da ta oseba na primeren način poda pripombe v zvezi s tem, in da skrbno in nepristransko presodi utemeljenost navedenih razlogov ob upoštevanju pripomb in morebitnih razbremenilnih dokazov, ki jih je predložila ta oseba (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 135).

71 Po drugi strani spoštovanje navedenih pravic in načela pomeni, da v primeru sodnega izpodbijanja sodišče Unije opravi nadzor med drugim nad tem, da so razlogi, ki so navedeni v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil Odbor za sankcije, dovolj natančni in konkretni ter, če je to potrebno, da je resničnost dejstev, ki ustrezajo zadevnemu razlogu, dokazana glede na dokaze, ki so bili predloženi (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 136).

72 To, da pristojni organ Unije zadevni osebi in pozneje sodišču Unije ne omogoči dostopa do informacij in dokazov, s katerimi razpolaga le Odbor za sankcije ali zadevna članica Organizacije združenih narodov (OZN) in ki se nanašajo na obrazložitveni memorandum, na katerem temelji zadevna odločba, pa samo po sebi ne pomeni, da so te pravice in načelo kršeni. Vendar v takem položaju sodišče Unije, ki je pozvano, da nadzoruje dejansko utemeljenost razlogov iz obrazložitvenega memoranduma, ki ga je predložil Odbor za sankcije, ob upoštevanju pripomb in razbremenilnih dokazov, ki jih je morebiti predložila zadevna oseba, ter odgovora pristojnega organa Unije na te pripombe, ne bo razpolagalo z dodatnimi informacijami ali dokazi. Zato ti ne bodo mogli služiti kot podlaga izpodbijanem sklepu o vpisu, če mu ne bo omogočeno ugotoviti utemeljenosti teh razlogov (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 137).

73 Glede na ta opozorila in ob upoštevanju teh načel je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen. Zlasti iz točke 107 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), izhaja, da mora Komisija svojo odločitev sprejeti na podlagi obrazložitvenega memoranduma, ki ga predloži Odbor za sankcije, in da v tej fazi ni določeno, da bi moral ta odbor Komisiji, da bi ta lahko sprejela odločbo, poleg tega obrazložitvenega memoranduma sam od sebe posredovati še nekatere druge dokaze. Poleg tega iz točke 108 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), izhaja, da je Sodišče preučilo in potrdilo, ali pa vsaj ni navedlo nobenega očitka v zvezi s postopkom, ki je v zvezi s tem določen v členu 7c Uredbe št. 881/2002, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1286/2009, v skladu s katerim se zadevni osebi posreduje „izključno“ obrazložitev, ki jo predloži Odbor za sankcije.

74 V točkah 114 in 115 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), je Sodišče sicer pojasnilo, da mora Komisija na podlagi svoje obveznosti skrbne in nepristranske preučitve utemeljenosti zatrjevanih razlogov zlasti ob upoštevanju vsebine stališč, ki jih je predložila zadevna oseba, presoditi, ali je treba z namenom pridobitve dodatnih informacij ali dokazov k sodelovanju pozvati Odbor za sankcije.

75 Kot pa izhaja iz točk od 2 do 4 izpodbijanega sklepa, je bil v tej zadevi izpeljan točno tak postopek, pri čemer je Komisija s tem sklepom odločitev, da se ime tožeče stranke ohrani na spornem seznamu, sprejela po tem, ko je njegova stališča posredovala Odboru za sankcije in ta odbor dvakrat pozvala k sodelovanju, da bi lahko odgovorila na ta stališča, in posledično s prvo in drugo dodatno obrazložitvijo pridobila dodatne informacije oziroma dokaze (v tem smislu glej sodbo z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 115). Prav tako ni sporno, da je Komisija tožeči stranki posredovala obrazložitveni memorandum, prvo in drugo dodatno obrazložitev ter da je nato sledila nova izmenjava stališč med tožečo stranko in Komisijo.

76 Zato zgolj na podlagi točke 114 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), v tej zadevi Komisiji ni mogoče očitati, da od Odbora za sankcije ali države imenovanja v upravnem postopku, v katerem je bil sprejet izpodbijani sklep, ni pridobila informacij ali dokazov v podporo trditvam, ki bremenijo tožečo stranko, in da je zato nadzor utemeljenosti zatrjevanih razlogov – glede na stališča, ki jih je zadevna oseba navedla v zvezi z obrazložitvenim memorandumom – izvedla „povsem formalno in umetno“.

77 V zvezi s tem je treba spomniti, da v zadevi, v kateri je bila sprejeta sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518) – drugače kakor v obravnavani zadevi – Komisija od Odbora za sankcije ali od države imenovanja ni poskušala dodatno pridobiti kakršne koli informacije ali dokaza, s katerim bi se lahko potrdile za Yassina Abdullaha Kadija obremenjujoče trditve iz obrazložitvenega memoranduma, ki ga je predložil Odbor za sankcije. Vendar pa Sodišče razglasitve ničnosti sporne uredbe ni potrdilo iz tega razloga, temveč zaradi tega, ker je pri izvajanju sodnega nadzora nad zakonitostjo te uredbe ugotovilo, da nobena od navedenih trditev ni bila taka, da bi upravičevala uvedbo omejevalnih ukrepov proti Y. A. Kadiju na ravni Unije, in sicer bodisi zaradi nepopolne obrazložitve bodisi zaradi tega, ker v sodni fazi ni razpolagalo z informacijami ali dokazi, s katerimi bi bilo mogoče podpreti zadevni razlog, ki mu je zadevna stranka utemeljeno oporekala (glej analizo teh trditev v točkah od 151 do 162 in splošen zaključek v točki 163 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518)).

78 Nasprotno, Sodišče je v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), presodilo, da je Splošno sodišče, ker je svojo ugotovitev o kršitvi pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva utemeljilo s tem, da Komisija Y. A. Kadiju in Splošnemu sodišču ni predložila informacij in dokazov v zvezi z razlogi za ohranitev vpisa imena zadevne osebe na sporni seznam, napačno uporabilo pravo, ker Komisija s temi informacijami in dokazi ni razpolagala (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 138 in 139).

79 Zato ne bi bilo v skladu z načeli, ki jih je Sodišče postavilo v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), če bi se v tej zadevi zaradi domnevnega nespoštovanja obveznosti skrbnega in nepristranskega preizkusa razlogov, ki obremenjujejo tožečo stranko, ali zaradi tega, ker Komisiji od Odbora za sankcije ni uspelo pridobiti informacij ali dokazov, na podlagi katerih bi to dolžnost skrbnega in nepristranskega preizkusa lahko izvršila, Komisijo kaznovalo, čeprav v primerljivih okoliščinah v zadevi, v kateri je bila sprejeta omenjena sodba, Sodišče ni ugotovilo nobene kršitve te dolžnosti in tudi ne, bolj na splošno, kršitev pravice do obrambe, ki naj bi jih zagrešila Komisija.

80 Poleg tega na podlagi nobenega elementa iz spisa ni mogoče potrditi, da Komisija, preden je sprejela izpodbijani sklep, ni skrbno in nepristransko preizkusila vseh informacij, s katerimi je razpolagala, vključno s stališči tožeče stranke. Kot je Komisija navedla v točki 7 izpodbijanega sklepa, je bila prepričana, da vpis imena tožeče stranke na sporni seznam ostaja upravičen, zlasti ker zadevna oseba ni predložila nobenega razloga, ki bi vzbudil dvom v resničnost zanjo obremenjujočih trditev.

81 Argument v zvezi s sodbo z dne 21. marca 2014, Yusef/Komisija (T-306/10, EU:T:2014:141), je treba zavrniti, ker dejstva in okoliščine v tej zadevi niso enaki kot v obravnavani zadevi. V zadevi, v kateri je bila sprejeta ta sodba, namreč „ni [bilo] sporno“ (glej točko 94 omenjene sodbe), da se zadevna stranka do vložitve tožbe ni mogla sklicevati na nobeno od načel in nobeno od jamstev, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), in da je tak položaj na dan zaključka ustne faze postopka še vedno trajal (točka 100 omenjene sodbe). Poleg tega iz trditev, ki jih je Komisija podala na obravnavi (točka 103 iste sodbe), izhaja, da je ta še vedno menila, da jo presoje Odbora za sankcije strogo zavezujejo in da v zvezi s tem nima avtonomne diskrecijske pravice, kar je v nasprotju z načeli, ki jih je Sodišče sprejelo v sodbah z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), in z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke 114, 115 in 135). Splošno sodišče je iz tega sklepalo, da je Komisija popolnoma formalno in umetno zatrjevala, da si je z izvedbo postopka revizije v primeru Hanija El Sayyeda Elsebaia Yusefa prizadevala odpraviti enake vrste kršitve, kot jih je Sodišče ugotovilo v sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461). Nasprotno pa je v tej zadevi Komisija na obravnavi navedla, da je bila pripravljena odstopiti od presoj Odbora za sankcije, če bi se te izkazale za očitno napačne ali v nasprotju z razbremenilnimi dokazi zadevne osebe.

82 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

– *Drugi del drugega tožbenega razloga*

[…]

– *Tretji del drugega tožbenega razloga*

89 Tožeča stranka v tretjem delu drugega tožbenega razloga Komisiji očita, da ni preizkusila, ali zanjo obremenjujoče trditve Odbora za sankcije temeljijo na podatkih, pridobljenih z mučenjem, čeprav je v dopisu z dne 28. junija 2010 na to opozorila. Domneva, na katero se sklicuje Komisija, da se Odbor za sankcije ne opira na take podatke, naj ne bi bila upravičena. Urad posrednika Združenih narodov naj bi na svoji spletni strani priznal, da bi tajne službe nekaterih držav imenovanja take informacije lahko uporabljale. V obravnavanem primeru tožeča stranka meni, da je „možno“, da so bile informacije v zvezi z njo pridobljene od oseb, zaprtih v Združenih državah ali v Pakistanu, zoper katere bi lahko bili uporabljeni prisilni ukrepi, enakovredni mučenju. Prav tako je navedla, da so tajne službe Faraja Al-Libija v Pakistanu ujele 2. maja 2005, nato so ga premestile v Združene države, ga več kot eno leto zadrževale na tajnih mestih za pridržanje in ga nazadnje premestile v Guantanamo. Iz poročila Mednarodnega odbora Rdečega križa (ICRC) z dne 14. februarja 2007 pa je razvidno, da je štirinajst oseb, ki so zaprte v Guantanamu, med katerimi je tudi F. Al-Libi, opisalo zasliševalne postopke in tehnike, ki pomenijo uporabo neke vrste mučenja.

90 Komisija ob podpori Združenega kraljestva in Sveta te argumente prereka.

91 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka v dopisu z dne 28. junija 2010 ni navedla nobene natančne trditve in tudi nobenega verodostojnega razloga, zakaj naj bi bile nekatere informacije v obrazložitvenem memorandumu pridobljene z mučenjem. V tem dopisu je zahtevala zgolj „potrditev, da je Evropska komisija sprejela potrebne ukrepe za zagotovitev, da nobena od informacij, na katere se v obrazložitvenem memorandumu opira, ni bila pridobljena z mučenjem“.

92 Komisija je pravilo štela, da se je v podobnih okoliščinah razumno opreti na domnevo, da se Odbor za sankcije ne opira na dokaze, pridobljene z mučenjem. V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Komisija uporablja enako merilo kot posrednik Združenih narodov, pri čemer najprej preizkusi, ali je „dovolj razlogov za to, da je mogoče trditve o mučenju razumno šteti za verodostojne“, kot to izhaja iz njegove internetne strani.

93 V obravnavanem primeru nobeden od elementov iz spisa ne omogoča, da bi se take trditve štele za verodostojne, glede na dejstva, ki so za tožečo stranko obremenilna. Natančneje, ne zdi se, da bi bilo mogoče katero od informacij iz spisa povezati s Farajem Al-Libijem ali katero drugo osebo, zaprto v Guantanamu ali Pakistanu.

94 Združeno kraljestvo v zvezi s tem tudi namenoma opozarja, da večina dokazov, ki jih je predložila Komisija, sloni na sodnih odločbah Združenega kraljestva, ki so jih izrekla sodišča, ki morajo v skladu s priporočili House of Lords (zgornji dom parlamenta, Združeno kraljestvo) iz odločbe A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2) (2006) 2 A.C. 221 preizkusiti v postopku pred temi sodišči navedene trditve o uporabi mučenja.

95 Poleg tega iz odgovora na tožbo, ki ga je FCO pri High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (upravni senat), v nadaljevanju: High Court) vložilo v okviru tožbe tožeče stranke zoper odločbo FCO, s katero ni bilo ugodeno njenemu predlogu, naj FCO Odbor za sankcije pozove k izbrisu njenega imena s seznama tega odbora, izhaja, da je tožeča stranka tudi v tem postopku izpostavila vprašanje, ali nekateri zanjo obremenjujoči dokazi izhajajo iz zaslišanj F. Al-Libija, ki so jih opravile pakistanske ali ameriške tajne službe. FCO je v tem istem postopku navedlo, da nobena izmed za tožečo stranko obremenjujočih trditev ne temelji na zaslišanjih oseb, ki jim je odvzeta prostost. Ker je tožeča stranka tožbo kasneje umaknila, High Court ni imelo možnosti, da bi to potrdilo. Ker ni nobenih indicev o nasprotnem, vendarle ni nobenega razloga, da bi se podvomilo v to trditev FCO.

96 Iz tega izhaja, da tretji del drugega tožbenega razloga ni utemeljen.

– *Četrti del drugega tožbenega razloga*

[…]

Tretji tožbeni razlog: kršitev pravil o dokaznem bremenu in zahtevanem dokaznem standardu

100 Tožeča stranka navaja, da izpodbijani sklep ni zakonit, ker je Komisija kršila pravila o dokaznem bremenu in zahtevanem dokaznem standardu. Ta tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.

– *Prvi del tretjega tožbenega razloga*

101 Tožeča stranka v prvem delu tretjega tožbenega razloga navaja – kar naj bi izhajalo iz točke 7 izpodbijanega sklepa – da je Komisija dokazno breme prevalila nanjo, kar je v nasprotju s sodno prakso Sodišča (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 121), v skladu s katero je pristojni organ Unije tisti, ki mora v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ne pa da bi morala zadnjenavedena predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov.

102 Vendar pa ta argumentacija sloni na slabem razumevanju obveznosti, ki jih ima Komisija na podlagi sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), v zvezi z dokaznim bremenom v postopku revizije razlogov, na katerih temelji odločba o vpisu ali ohranitvi imena neke osebe na spornem seznamu.

103 Kot je pravilno navedla Komisija, se namreč „pravni test“, ki ga mora uporabiti v fazi upravnega postopka revizije odločb o vpisu na sporni seznam, kakor je opisan v točkah od 111 do 116 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), razlikuje od testa, ki se uporablja pri sodni kontroli in je opisan v točkah od 117 do 134 navedene sodbe.

104 Čeprav tako ni sporno, da dokazno breme nosi Komisija, slednji temu dokaznemu bremenu ni treba zadostiti v fazi postopka revizije, temveč šele kasneje, v postopku sodnega nadzora njene odločbe o ohranitvi na spornem seznamu, potem ko je bila revizija že opravljena. To jasno izhaja iz točke 121 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), ki spada med splošne ugotovitve v zvezi s „sodnim postopkom“, ki jih je Sodišče navedlo od točke 117 te sodbe dalje.

105 Natančneje, in tako kot je navedla tudi Komisija, so izhodiščna točka revizije, ki jo mora opraviti na zahtevo zainteresirane osebe, ugotovitve Odbora za sankcije, ki izhajajo iz njegovega obrazložitvenega memoranduma in ki predstavljajo tudi temelj obrazložitve akta Unije. Če je ta obrazložitev dovolj natančna in konkretna, Komisija ne naredi napake, če oceni, da tej obrazložitvi načeloma ne more oporekati, razen če zadevna oseba predloži konkretne in podrobno obrazložene dokaze, s katerimi izpodbija zadevne ugotovitve, pri čemer pa to ne vpliva na dokazno breme, ki ga bo kasneje pri sodnem nadzoru zakonitosti in utemeljenosti razlogov, na katerih temelji odločitev o vpisu ali ohranitvi imena zadevne osebe na spornem seznamu, nosila Komisija.

106 Kot izhaja iz točke 7 izpodbijanega sklepa, katere začetek je povzet zgoraj v točki 23, je Komisija v tej zadevi ta načela spoštovala. V nadaljevanju te točke se poleg tega Komisija ni omejila zgolj na navedbo, da tožeča stranka ni predložila nobenega razloga, ki bi vzbudil dvom v resničnost zanjo obremenjujočih trditev. Med drugim je opravila poglobljeno analizo dejstev v zvezi z nekaterimi od njenih ugovorov in zaključila, da sta njihova upoštevnost in verodostojnost pomanjkljivi.

107 Prvi del tretjega tožbenega razloga zato ni utemeljen.

– Drugi del tretjega tožbenega razloga

108 V drugem delu tretjega tožbenega razloga tožeča stranka navaja, da sklicevanje na dokazni standard FATF, to je na „utemeljene razloge za sum ali verjetnost“ iz točke 9 izpodbijanega sklepa, ni upoštevno in je vsekakor napačno, ker je Sodišče v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518) zahtevalo „dovolj trdno dejansko osnovo“. V zvezi s točko 149 navedene sodbe, na katero se sklicujeta Komisija in Združeno kraljestvo, tožeča stranka trdi, da ni v nasprotju s to zahtevo in da ne določa odločilnega pravnega merila. Tudi Združeno kraljestvo naj bi pri sprejemanju zakona o ukrepih za preprečevanje in preiskovanje terorizma iz leta 2011 merilo „utemeljenih razlogov za sum“ nadomestilo s strožjim merilom „utemeljenih razlogov za verjetnost“.

109 Tožeča stranka v repliki med drugim vztraja na tem, da bi bil zaradi resnega vpliva omejevalnih ukrepov na zadevne osebe upravičen strog dokazni standard, da bi se preprečilo tveganje kršitve člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) in člena 6 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bila 4. novembra 1950 podpisana v Rimu (v nadaljevanju: EKČP). Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da zahtevanega dokaznega standarda praktično ni mogoče razlikovati od dokaznega standarda, ki se zahteva v kazenskih zadevah, čeprav ta postopek ni popolnoma kazenske narave. Splošno sodišče poziva, naj sprejme pristop, ki ga je Court of Appeal (England & Wales) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales)) izbralo v sodbi Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire (2002) EWCA Civ 351 v zadevi, v kateri je bila neki osebi izrečena prepoved potovanja zaradi domnevnega nagnjenja k nasilju, povezanim z nogometom.

110 V zvezi s to argumentacijo *mutadis mutandis* veljajo razlogi, navedeni v okviru preizkusa prvega dela tega tožbenega razloga. Vprašanje zahtevanega dokaznega standarda se tako zastavlja šele v fazi sodnega preizkusa zakonitosti in utemeljenosti razlogov, na katerih temelji odločitev za vpis ali ohranitev, po reviziji, imena osebe na spornem seznamu.

111 V zvezi s tem ima le Splošno sodišče nalogo, da se prepriča, ali izpodbijani sklep „temelji na dovolj trdni dejanski osnovi“ (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 119), tako da preveri, ali so dejstva, navedena v obrazložitvenem memorandumu, „utemeljena“ (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 122) in zato vsebinsko „dokazana“ (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 136).

112 V teh okoliščinah je mogoče drugi del tega tožbenega razloga takoj zavrniti kot brezpredmeten, saj zgolj s tem, da je Komisija pri opredelitvi zahtevanega dokaznega standarda ali pri njegovi uporabi morebiti napačno uporabila pravo, ni mogoče upravičiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa, če ta izpolnjuje, med drugim, dokazne standarde iz prejšnje točke, kar mora Splošno sodišče preveriti v okviru preizkusa četrtega tožbenega razloga.

113 Komisija vsekakor ni storila napake s tem, ko se je v točki 9 izpodbijanega sklepa sklicevala na praktično merilo, ki ga je FATF določil v pojasnjevalni opombi k svojemu posebnemu priporočilu št. III o financiranju terorizma, to je, da mora vpis imena osebe na sporni seznam in, posledično, zamrznitev sredstev temeljiti na „utemeljenih razlogih za sum ali verjetnosti, da bi bila lahko ta sredstva ali drugo premoženje namenjena financiranju terorističnih dejavnosti“, ker je ta dokazni standard v skladu z merili, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Sicer je treba ugotoviti, da to merilo ni nedvoumno, saj sta „sumiti“ in „misliti“ različni miselni operaciji, ki ustvarjata različno stopnjo prepričanja.

115 Vendar pa je treba ugotoviti, da je Sodišče v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), pri preizkusu utemeljenosti enega od razlogov, ki so bremenili zadevno osebo, odobrilo uporabo nižjega od teh dveh dokaznih standardov, to je suma.

116 Sodišče je namreč v točki 149 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), pojasnilo, da lahko razlogi za vpis na sporni seznam temeljijo na „sumih vpletenosti v teroristične dejavnosti, ne da bi to oviralo preverjanje utemeljenosti teh sumov“. Glede na točko 162 te sodbe je treba dodati, da morajo biti za to, da bi lahko neki osebi veljavno očitali sum vpletenosti v teroristične dejavnosti, predložene informacije ali dokazi, ki ta sum utemeljujejo, kar je treba presoditi od primera do primera.

117 Čeprav to besedilo ni v nasprotju z zahtevo po „dovolj trdni dejanski osnovi“, ki je na splošno navedena v točki 119 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), je treba priznati, da je mogoče to zahtevo izpolniti z uporabo merila „utemeljenih razlogov za sum“, če so ti oprti na zadostne informacije ali dokaze, saj ga je Sodišče uporabilo v točkah 149 in 162 navedene sodbe.

118 Okoliščina, da naj bi Združeno kraljestvo pri sprejemanju zakona o ukrepih za preprečevanje in preiskovanje terorizma iz leta 2011 merilo „utemeljenih razlogov za sum“ nadomestilo s strožjim merilom „utemeljenih razlogov za verjetnost“, ni upoštevna. Nasprotno, ugotoviti je treba, da je uporaba merila „utemeljenih razlogov za sum“, če so ti oprti na zadostne informacije ali dokaze, primerna v okoliščinah, na katere se nanašajo Uredba št. 881/2002, priporočila FATF in upoštevne resolucije Varnostnega sveta, med drugim Resolucija 2161 (2014) z dne 17. junija 2014 v odstavku 11. Tako je bilo tudi stališče Court of Appeal (England & Wales) (pritožbeno sodišče) v zadevi Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs (2013) EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082.

119 Glede na navedeno je treba zavrniti tudi trditve tožeče stranke, da zahtevanega dokaznega standarda v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, praktično ni mogoče razlikovati od dokaznega standarda, ki se zahteva v kazenskih zadevah, to je „onkraj razumnega dvoma“. Poleg tega iz ustaljene sodne prakse po sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), izhaja, da

omejevalni ukrepi, kakršni so predmet te zadeve, niso kazenske narave. Preventivna, ne pa represivna narava omejevalnih ukrepov neizbežno vpliva na naravo, način in intenzivnost dokazovanja, ki se lahko zahtevajo od Komisije (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Anbouba/Svet, C-605/13 P in C-630/13 P, EU:C:2015:2, točka 111).

120 V zvezi s trditvami, ki so bile v zvezi s tem navedene v repliki, Komisija, ob podpori Združenega kraljestva, pravilno navaja, da so pristojna angleška sodišča v zvezi s preventivnimi ukrepi, kakršni so v tej zadevi, zavrnila kvazi-kazensko merilo, ki je obveljalo v zadevi, v kateri je bila sprejeta sodba Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire (2002) EWCA Civ 351. V zvezi z izvajanjem ukrepov, določenih na ravni Združenih narodov, je po angleškem pravu pravilen pristop, kakršnega je Court of Appeal (England & Wales) (pritožbeno sodišče) sprejelo v zadevah Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415 in Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs (2013) EWCA Civ 1302 (2014) 2 WLR 1082, ki temelji na testu „razlogi za sum“ (to je obstoj okoliščin, ki lahko vzbudijo sum).

121 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: nepravilnosti v obrazložitvenem memorandumu

122 Ta tožbeni razlog je bil po seznanitvi z novimi informacijami in dokazi med postopkom večkrat dopolnjen.

123 V tožbi je tožeča stranka v bistvu navajala, da je izpodbijani sklep obremenjen z vsebinskimi napakami, ker, prvič, zanjo obremenjujoče trditve niso dokazane; drugič, nekatere trditve niso dovolj natančne, da bi jih lahko učinkovito izpodbijala; tretjič, nekatere trditve so tako stare ali tako nejasne, da nimajo razumne zveze z upoštevnimi merili, in četrtič, nekaterim trditvam nasprotujejo razbremenilni dokazi.

124 Komisija, ki jo podpirata Združeno kraljestvo in Svet, v odgovor navaja, da so razlogi za vpis na sporni seznam, s katerimi je bila seznanjena tožeča stranka, dovolj natančni, podrobni, specifični in konkretni v smislu sodne prakse (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke 116, 130 in od 142 do 149) in da izpolnjujejo zahtevo po obrazložitvi (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 102 in 116).

125 Komisija se je poleg tega sklicevala na nekatera načela, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke 117 in od 119 do 122), v zvezi s postopkom sodnega nadzora nad zakonitostjo odločb o vpisu ali ohranitvi – po reviziji – imena neke osebe na sporni seznam in posebej v zvezi s tem kako sodišče Unije preveri navedbe o dejstvih iz obrazložitvenega memoranduma, ki je podlaga takih odločb.

126 Komisija je nato navedla, da je zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti in ob upoštevanju pravnega sredstva, ki se ga je poslužila tožeča stranka, „sklenila, da izpodbijanega sklepa ne bo branila [zgolj] z elementi iz upravnega postopka, temveč se bo v duhu dobrega sodelovanja iz člena 220(1) PDEU obrnila na Odbor za sankcije […] in v skladu z načelom lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PEU na organe Združenega kraljestva kot članico OZN, ki je predlagala, naj se ime tožeče stranke vpiše na seznam“ Odbora za sankcije.

127 Na podlagi teh stikov je Komisija predložila, prvič, v prilogi B.4 odgovora na tožbo dopis, ki ji ga je 20. januarja 2014 poslal Odbor za sankcije in s katerim jo je obvestil, da je v okviru letnega pregleda vpisov na svojem seznamu ponovno preizkusil ime tožeče stranke in presodil, da je vpis še vedno primeren.

128 Komisija je, drugič, v prilogi B.5 odgovora na tožbo predložila sklop podrobnih informacij in dokazov, ki so ji jih posredovali organi Združenega kraljestva in za katere se je na podlagi tesnega usklajevanja s temi organi odločila, da jih predloži Splošnemu sodišču, da bi se lahko to prepričalo, da je bil izpodbijani sklep dejansko sprejet na osnovi dovolj trdne dejanske podlage, vsaj v delih, v katerih se nanaša na nekatere razloge za vpis na sporni seznam (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 130). Po navedbah Združenega kraljestva ti elementi vključujejo dokazila, ki so bila navajana v utemeljitev njenega predloga Odboru za sankcije, naj se ime tožeče stranke vpiše in ohrani na seznamu tega odbora.

129 Ta sklop je sestavljen iz uradne pisne izjave („first statement“, v nadaljevanju: uradna izjava), ki je bila sestavljena za namen tega postopka, nosi datum 18. marec 2014 in jo je lastnoročno podpisal vodja oddelka FCO za boj proti terorizmu, in iz nekaj dokumentov, ki služijo kot dokaz. Kot izhaja iz točk od 12 do 14 uradne izjave, ta temelji na mnenju in oceni Security Service (varnostna služba), ki je notranja obveščevalna in varnostna služba Združenega kraljestva, zadolžena za zaščito nacionalne varnosti (v nadaljevanju: Security Service).

130 Tožeča stranka v repliki nasprotuje temu, da bi se Splošno sodišče sklicevalo in upoštevalo nove trditve, pojasnila in dokaze, navedene v prilogi B.5 odgovora na tožbo, ki naj ne bi bili omenjeni pred sprejetjem izpodbijanega sklepa in tudi ne upoštevani ob njegovem sprejetju. Navaja, da bi morala Komisija na podlagi načel, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), in v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 115), vse te dodatne elemente zahtevati od Odbora za sankcije ali zadevne države članice in ji jih posredovati „že od začetka“, če bi želela spoštovati njeno pravico do obrambe in dostop do sodišča. Po njenem mnenju izčrpno razkritje teh elementov ni odvisno od začetka sodnega postopka, temveč mora do njega priti že pred tem, da bi se omogočilo uveljavljanje pravice do obrambe.

131 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je Sodišče v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), jasno zavzelo stališče, da mora Komisija pridobiti vse zaupne informacije, na katere se opira, in da naj bi se tako sama odločila, kaj je treba v skladu z načeli iz sodbe z dne 4. junija 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:36), posredovati zainteresirani osebi. V tej zadevi naj bi se Združeno kraljestvo poskušalo izogniti vsem sodnim varovalkam Splošnega sodišča s tem, da od tega sodišča zahteva, da se opre na svojo lastno presojo, da so predložene informacije v skladu z merili iz te sodbe. Trditev, da bi morala vsaka država, ki Odboru za sankcije predlaga vpis imena, nato odločiti, katere informacije se lahko predložijo Splošnemu sodišču, naj bi bila napačna.

132 Tožeča stranka posebej v zvezi z dokazi, ki so bili med preiskavo najdeni v njenem prebivališču, navaja, da je bila na koncu kazenskega postopka, ki je bil v zvezi s temi dokazi sprožen proti njej, oproščena. Trdi, da bi lahko, če bi vedela, da namerava Komisija te dokaze uporabiti proti njej, vzporedno poskusila nanje odgovoriti. Pridobitev prepisov ali drugih dokazil iz zadevnega postopka naj bi zahtevalo čas in precejšnje napore, medtem ko ima vlada Združenega kraljestva v posesti prepise in razbremenilne dokaze, na podlagi katerih je porota tožečo stranko oprostila. V teh okoliščinah naj bi bilo nepravično od tožeče stranke pričakovati, da bo z velikimi stroški in napori predložila razbremenilne dokaze. Tožeča stranka trdi, da ta primer dokazuje potrebo, da se Splošnemu sodišču na podlagi prošnje Komisije razkrijejo razbremenilni dokazi, s katerimi razpolaga Združeno kraljestvo.

133 Tožeča stranka poleg tega trdi, da se Splošno sodišče ne sme opreti na zanjo obremenjujoče ugotovitve iz sodnih postopkov v Združenem kraljestvu, v katerih ni sodelovala in proti katerim se ni mogla braniti. V zvezi z okoliščino, ki jo zatrjuje Združeno kraljestvo, da so sodni postopki potekali v skladu s členom 6 EKČP in členom 47 Listine, tožeča stranka odgovarja, da to za posameznike, ki so v teh postopkih sodelovali, sicer velja, ne velja pa zanjo, saj ni bila stranka v teh postopkih.

134 Nazadnje tožeča stranka v delu, v katerem se Združeno kraljestvo sklicuje na sodne postopke, v katerih je tožeča stranka nastopala kot stranka in v katerih je, med drugim, nasprotovala pogojem, ki jih je naložilo HM Treasury (ministrstvo za finance Združenega kraljestva) in sklepu FCO, da ne bo predlagalo umika njenega imena iz seznama Odbora za sankcije, trdi, da omenjeni postopki niso enakovredni temu postopku in da so namenjeni doseganju drugačnih ciljev.

135 V zvezi s tem in kot je Sodišče poudarilo v točki 136 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), spoštovanje temeljnih pravic zadevne osebe, posebej pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva pomeni, da v primeru sodnega izpodbijanja sodišče Unije opravi nadzor med drugim nad tem, ali so razlogi, ki so navedeni v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil Odbor za sankcije, dovolj natančni in konkretni ter, če je to potrebno, ali je resničnost dejstev, ki ustrezajo zadevnemu razlogu, dokazana glede na dokaze, ki so bili predloženi.

136 V tej zadevi, v skladu z zahtevami iz sodne prakse, iz navedb iz obrazložitvenega memoranduma in iz prve in druge dodatne obrazložitve gotovo izhajajo vsaj posamični specifični in konkretni razlogi, iz katerih so pristojni organi menili, da je treba zoper tožečo stranko sprejeti omejevalne ukrepe (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 140).

137 Zlasti obrazložitveni memorandum in predvsem prva in druga dodatna obrazložitev, s katerimi je bila tožeča stranka seznanjena, niso zgolj preproste splošne trditve, temveč vsebujejo tudi številne podrobnosti in natančne navedbe, ki se nanašajo tako na identiteto zadevnih oseb kot na čas, kraj, kontekst in druge okoliščine, v katerih so bila zadevna dejanja opravljena.

138 V zvezi z vprašanjem, ali je treba šteti, da je resničnost dejstev, ki ustrezajo tem razlogom, dokazana glede na dokaze, ki so bili predloženi, v smislu točke 136 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), je treba preveriti, ali so ta dejstva „dovolj utemeljena“, da bi se lahko štelo, da izpodbijani sklep temelji na „dovolj trdni dejanski podlagi“ (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 119), ob upoštevanju tega, da lahko razlogi za vpis na sporni seznam temeljijo „na sumih vpletenosti v teroristične dejavnosti, ne da bi to oviralo preverjanje utemeljenosti teh sumov“ (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 149).

139 V tej zadevi je res, da na dan sprejetja izpodbijanega sklepa ni bila predstavljena nobena informacija ali dokaz, s katerimi bi bilo možno utemeljiti razloge, ki so v tem sklepu navedeni zoper tožečo stranko.

140 V zvezi z novimi informacijami in dokazi, ki so bili predloženi v prilogi B.5 odgovora na tožbo, in njihovimi prilogami Komisija pravilno odgovarja na argumentacijo tožeče stranke, navedeno zgoraj v točki 130, da ta zamenjuje dve različni vprašanji, in sicer, prvič, procesno zahtevo, da obstaja dovolj specifičen obrazložitveni memorandum in da se v upravnem postopku z njim seznani zainteresirana oseba (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke od 111 do 116), in drugič, preizkus sodišča Unije, ali tako posredovani obrazložitveni memorandum temelji na trdni dejanski podlagi, potem ko je po potrebi od pristojnega organa Unije zahtevalo predložitev zaupnih ali nezaupnih informacij ali dokazov, ki so upoštevni pri tem preizkusu (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke od 117 do 120). Ti novi dokazi iz priloge B.5 odgovora na tožbo služijo ravno temu namenu, njihova obravnava z namenom nadzora zakonitosti – kar mora opraviti Splošno sodišče – pa je v skladu z načeli, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518).

141 V zvezi z argumentom tožeče stranke, da se Komisija ne more opirati na nove informacije in dokaze, na katere tožeča stranka ni imela možnosti odgovoriti, zadostuje ugotovitev, da je imela tožeča stranka na te nove navedbe odgovoriti tako v repliki kot na obravnavi.

142 Argument tožeče stranke, povzet zgoraj v točki 131, da bi moralo sodišče Unije pridobiti vse zaupne dokumente, na katere se sklicuje, in samo odločiti, kaj je treba posredovati zainteresirani osebi, temelji na očitno napačni razlagi sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518). V točki 122 te sodbe je Sodišče namreč navedlo, da se ne zahteva, da mora pristojni organ Unije sodišču Unije predložiti vse informacije in dokaze, ki se nanašajo na razloge, navedene v obrazložitvenem memorandumu, ki ga je predložil Odbor za sankcije, saj se mora sodišče Unije, če pristojni organ Unije ne more ugoditi njegovemu pozivu (na primer, ker država imenovanja ali Odbor za sankcije zavrneta posredovanje zadevnih informacij in dokazov), opreti zgolj na tiste elemente, ki so mu bili predloženi, kar povzroči posledice, navedene v točki 123 te sodbe. Ugotovitve Sodišča iz točke 125 in naslednjih omenjene sodbe v zvezi s posebnimi tehnikami, ki jih sodišče Unije uporablja za preizkus zaupnih dokumentov, temeljijo na predpostavki, navedeni v točki 124 te sodbe, da je take dokumente sodišču pristojni organ Unije prej prostovoljno posredoval, skupaj s predlogom za zaupno obravnavanje v razmerju do zadevne osebe. Sicer je Sodišče tudi za tak primer v točki 127 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), s sklicevanjem na točko 63 sodbe z dne 4. junija 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), pojasnilo, da če ta organ zaradi predloga za zaupno obravnavanje v razmerju do zadevne osebe nasprotuje razkritju vseh ali dela informacij ali dokazov, ki so bili posredovani sodišču Unije, sodišče Unije opravi preizkus zakonitosti izpodbijanega akta zgolj na podlagi predloženih elementov.

143 Argumentom tožeče stranke v zvezi z dokazili, ki so bila med preiskavo najdeni v njenem prebivališču (glej točko 132 zgoraj), ni mogoče pritrditi, ker so ta dokazila v uradni izjavi upoštevana z ugotovitvami, do katerih je High Court prišlo na podlagi proste presoje teh dokazil. V zvezi z opozorilom tožeče stranke, da je bila v kazenskem postopku, ki je bil v zvezi s temi dokazi sprožen proti njej, oproščena, zadostuje spomniti na presojo iz drugega dela tretjega tožbenega razloga, da dokazni standard, ki se uporablja v tej zadevi, ni enak kot dokazni standard v kazenskih zadevah.

144 V zvezi z argumentom tožeče stranke, ki je povzet zgoraj v točki 133, da Splošno sodišče ne bi smelo upoštevati ugotovitev sodišč Združenega kraljestva v postopkih, v katerih tožeča stranka ni sodelovala, Komisija pravilno opozarja, da so v delu, v katerem zadevne ugotovitve prispevajo k dokazu obstoja utemeljenih razlogov za sum ali za verjetnost, da je tožeča stranka povezana z Al-Kaido, in podpirajo trditve iz obrazložitvenega memoranduma, te ugotovitve primerne in jih Splošno sodišče lahko upošteva. Komisija tudi pravilno navaja, da lahko Splošno sodišče tem ugotovitvam prizna poseben pomen, saj je do njih prišlo pristojno nacionalno sodišče v okviru sodnih postopkov, ki so potekali v skladu s členom 6 EKČP in členom 47 Listine.

145 Nazadnje, v zvezi s sodnimi postopki v Združenem kraljestvu, na katere se sklicuje Združeno kraljestvo in v katerih je tožeča stranka sodelovala, ni pomembno, da ti postopki niso enakovredni temu postopku ali da so bili namenjeni doseganju drugačnih ciljev, ker vsebujejo dokaze, s katerimi se lahko podkrepijo trditve iz obrazložitvenega memoranduma Odbora za sankcije, ki bremenijo tožečo stranko.

146 Iz vsega navedenega izhaja, da lahko Splošno sodišče upošteva vse nove informacije in dokaze iz priloge B.5 odgovora na tožbo.

[…]

177 Na koncu tega celovitega pregleda uradne izjave in po tem, ko je skrbno preučilo vse informacije in dokaze v njeni prilogi, je Splošno sodišče prepričano, da so vsaj nekateri od razlogov iz obrazložitvenega memoranduma ter prve in druge dodatne obrazložitve, ki jih je posredoval Odbor za sankcije, dovolj podprti s temi informacijami in dokazi, da se lahko ugotovi, da temeljijo na posebej trdni dejanski osnovi in kljubujejo nekaterim površnim poskusom tožeče stranke, da bi jih izpodbila.

178 Upoštevati je treba tudi obstoj drugih pravnih sredstev, ki jih je imela tožeča stranka na razpolago, vendar se je odločila, da jih ne bo uporabila.

179 Po eni strani je Združeno kraljestvo poudarilo, da tožeča stranka od začetnega vpisa njenega imena na seznam Odbora za sankcije ni nikoli poskušala vzpostaviti stika z uradom posrednika, ki ga je Varnostni svet Združenih narodov imenoval v skladu s svojo Resolucijo 1904 (2009), da bi dosegla, da bi ta posrednik sprožil poglobljeno preiskavo, ki bi se lahko končala z izbrisom njenega imena s seznama Odbora za sankcije, čeprav se z Resolucijo Varnostnega sveta 2161 (2014) (odstavek 48) države poziva, naj „osebe in subjekte, ki nameravajo pri nacionalnih ali regionalnih sodiščih izpodbijati vpis na seznam [Odbora za sankcije] ali ki so to že storile, vzpodbujajo k temu, da svoj zahtevek za izbris s [tega seznama] uveljavljajo tako, da predlog v tem smislu naslovijo na urad posrednika“. Za to opustitev ni nobenega razumnega razloga, glede na to da tožeča stranka zatrjuje, da ima argumente za izbris njenega imena s seznama Odbora za sankcije.

180 Po drugi strani je tožeča stranka – potem ko je 28. januarja 2013 pri High Court vložila tožbo zoper odločbo FCO z dne 1. novembra 2012, da v svojem imenu ne bo podalo predloga za izbris njenega imena s seznama Odbora za sankcije – z izjavo o soglasju (consent order) 17. oktobra 2013 (priloga 4 k uradni izjavi) tožbo umaknila, po tem ko je High Court dopustilo, da se FCO pri utemeljevanju te odločbe opre na zaupne dokaze, ki so bili dostopni zgolj sodišču, ne pa tudi tožeči stranki.

181 Te strategije, ki jo je uporabila na sodišču, sicer tožeči stranki ni mogoče očitati, vendar pa tudi ne prispeva k morebitnemu ovrženju sumov, ki glede na zgoraj preučene informacije in dokaze legitimno bremenijo tožečo stranko.

182 Na podlagi zgoraj navedenega je treba šteti, da so vsaj nekateri razlogi iz obrazložitvenega memoranduma ter prve in druge dodatne obrazložitve dovolj natančni in konkretni, da so utemeljeni in da sami po sebi pomenijo zadostno podlago za izpodbijani sklep (sodba z dne 18. julija 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 130).

183 Iz tega izhaja, da so vsaj nekatere za tožečo stranko obremenjujoče trditve, ki so navedene v obrazložitvenem memorandumu ter prvi in drugi dodatni obrazložitvi, take, da upravičujejo sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej na ravni Unije.

184 Zato je treba četrti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Peti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

185 Tožeča stranka navaja, da izpodbijani sklep ni zakonit, ker Komisija ni opravila preizkusa sorazmernosti, s katerim bi uravnotežila njene temeljne pravice in dejansko tveganje, ki naj bi ga trenutno predstavljala.

186 Komisija, ki jo podpira Svet, tej argumentaciji nasprotuje in napotuje na točke od 360 do 363 sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461).

187 Iz sodbe z dne 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), namreč izhaja, da glede na cilj splošnega interesa, ki je za mednarodno Skupnost enako pomemben kot boj, v skladu z Ustanovno listino Združenih narodov, z vsemi sredstvi zoper grožnje miru in mednarodni varnosti, ki jih predstavljajo teroristična dejanja, ukrep zamrznitve sredstev, finančnega premoženja in drugih gospodarskih virov posameznikov, ki jih je Varnostni svet ali Odbor za sankcije opredelil za povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al Kaida in s talibani, ne more biti neprimeren ali nesorazmeren (glej sodbo z dne 3. septembra 2008, Kadi I, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 363 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Svet in Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P in C-550/10 P, EU:C:2012:711, točke od 120 do 130). Kljub temu pa je treba ob sprejemanju teh ukrepov zagotoviti, da se spoštujejo procesne pravice zainteresiranih strank in zlasti njihova pravica do obrambe (glej v tem smislu sodbo z dne 3. septembra

2008, Kadi I, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točke od 367 do 370). V tej zadevi pa iz preizkusa drugih tožbenih razlogov izhaja, da so bile procesne pravice tožeče stranke v postopku revizije razlogov za vpis njenega imena na sporni seznam pravilno upoštevane.

188 V delu, v katerem tožeča stranka Komisiji posebej očita, da ni sama opravila tehtanja omejitev, ki jim je izpostavljena, z njenimi temeljnimi pravicami in tveganjem, ki naj bi ga predstavljala, zadostuje ugotovitev, da tako tehtanje ni določeno niti v upoštevni zakonodaji niti v sodni praksi. Nasprotno, Sodišče je v točki 107 sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518), presodilo, da mora pristojni organ Unije, ko se v okviru upoštevnih resolucij Varnostnega sveta Odbor za sankcije odloči, da bo ime organizacije, subjekta ali osebe uvrstil na svoj konsolidirani seznam, sprejeti odločbo o vpisu tega imena ali o ohranitvi vpisa tega imena na spornem seznamu na podlagi obrazložitvenega memoranduma, ki ga je predložil navedeni odbor, da bi v imenu držav članic izvršil to odločitev. V tem okviru so edine obveznosti, ki jih ima pristojni organ Unije, tiste, ki jih je Sodišče navedlo v točkah 111 in 112 (spoštovanje pravice do obrambe), 114 (skrben in nepristranski preizkus utemeljenosti zatrjevanih razlogov) in 116 (obrazložitev, v kateri so navedeni posamični, specifični in konkretni razlogi za to, da morajo za zadevno osebo veljati omejevalni ukrepi) sodbe z dne 18. julija 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518). V tej zadevi pa iz preizkusa drugih tožbenih razlogov izhaja tudi, da so bile te obveznosti v postopku revizije razlogov za vpis imena tožeče stranke na sporni seznam pravilno upoštevane.

189 V zvezi s sorazmernostjo izpodbijanega sklepa glede na čas, ki je potekel od vpisa imena tožeče stranke na sporni seznam, je res, da so bila sredstva tožeče stranke na dan sprejetja tega sklepa, ki je edini predmet sodnega nadzora Splošnega sodišča v okviru te tožbe, zamrznjena že nekaj več kot šest let.

190 Vendar pa ohranitev vpisa imena tožeče stranke na seznamu Odbora za sankcije, tako kot je bilo razloženo zgoraj, in, posledično, na spornem seznamu, po reviziji, temelji ne samo na prvotnem obrazložitvenem memorandumu tega odbora, temveč tudi na različnih novejših ocenah o nevarnosti za nacionalno in mednarodno varnost, ki jo še vedno predstavlja tožeča stranka, ki so jih podali tako organi OZN kot pristojni organi in sodišča Združenega kraljestva. Tako je, med drugim, na dan sprejetja izpodbijanega sklepa poteklo manj kot leto in pol od takrat, ko je High Court potrdilo veljavnost ocene Security Service, da tožeča stranka ostaja islamski skrajnež, ki ima središče delovanja predvsem v Združenem kraljestvu in je povezan z velikim številom skrajnih posameznikov (glej točko 175 zgoraj).

191 Poleg tega Splošno sodišče meni, kot je bilo že navedeno zgoraj v točki 181, da je tožeča stranka, ker je opustila kakršnokoli ukrepanje pri posredniku Združenih narodov (glej točko 179 zgoraj) in ker se je odpovedala nadaljevanju postopka s tožbo pri High Court (glej točko 180 zgoraj), ravnala na način, ki ne prispeva k morebitnemu ovrženju sumov, ki glede na zgoraj preučene informacije in dokaze bremenijo tožečo stranko.

192 Poleg tega tožeča stranka ni navedla nobene informacije ali konkretnega dokaza, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da ne predstavlja več tveganja za nacionalno in mednarodno varnost.

193 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da je izpodbijani sklep nesorazmeren glede na čas, ki je potekel od vpisa imena tožeče stranke na sporni seznam.

194 Zato je treba peti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in skupaj z njim tudi tožbo v celoti.

Stroški

195 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

196 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrže kot nedopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 14/2007 z dne 10. januarja 2007 o štiriinsedemdeseti spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 881/2002 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte, povezane z Osamo bin Ladnom, mrežo Al-Kaida in talibani, in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 467/2001 v delu, v katerem se nanaša na Mohammeda Al-Ghabro.**

2. **V preostalem delu se tožba se zavrne kot neutemeljena.**

3. **Mohammed Al-Ghabra nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.**

4. **Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in Svet Evropske unije nosita svoje stroške.**

S. Papasavvas E. Bieliūnas I. S. Forrester

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. decembra 2016.

Podpisi